

Børne Blad

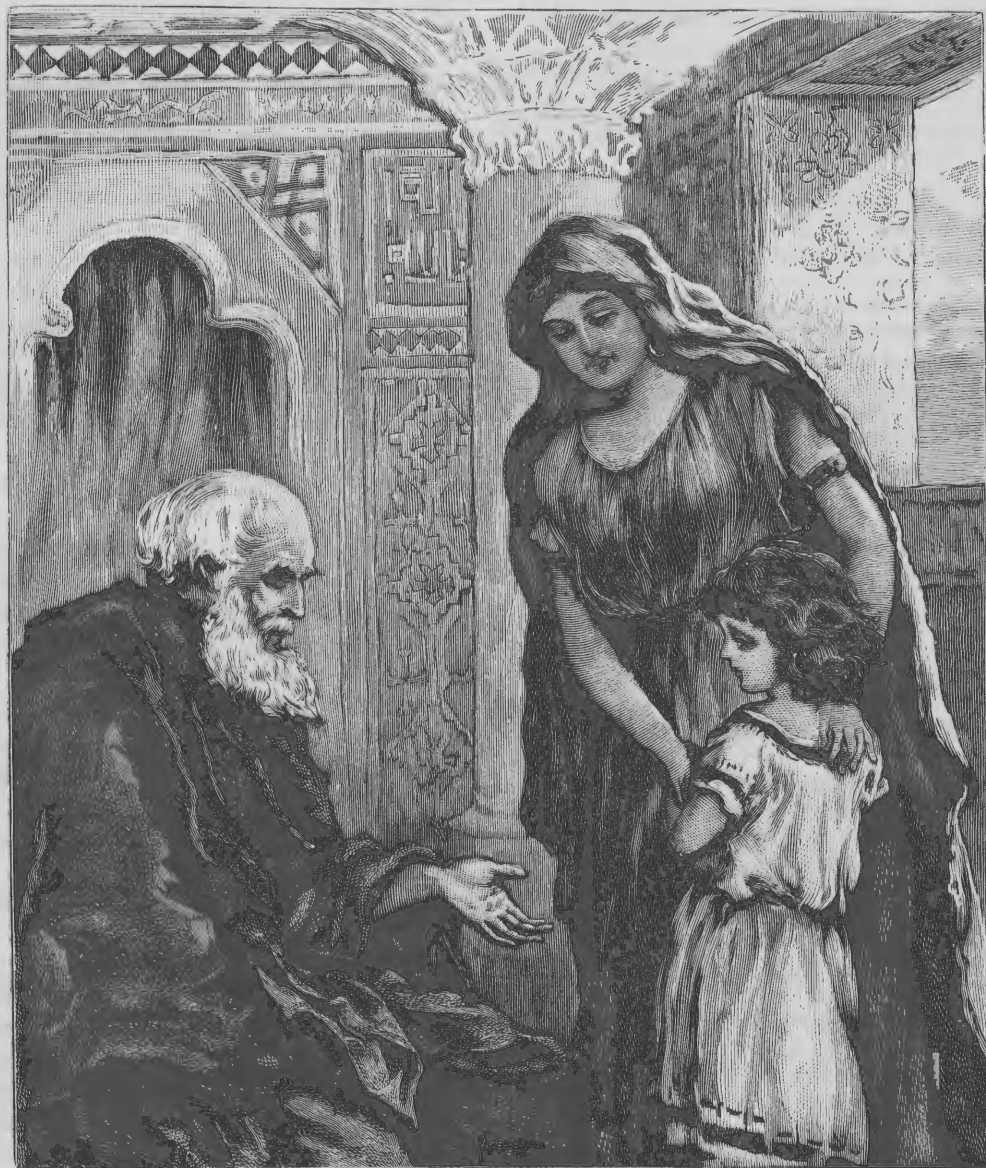
WALDO R.

Entered at the post-office at Decorah, Iowa, as second class matter.

Nr. 88.

16de august 1891.

17de aarg.

Den unge Samuel bringes til Eli.

Børneblad

udkommer hver søndag og koster 50 cents for aaret, bestalt i forflud. I pakker til en adresse paa over 5 ekspl. leeres det for 40 cents, og over 25 ekspl. for 35 cents. Til Norge koster det 60 cents.

Penge og bestillinger, samt alt, hvad der angaar ekspeditionen, sendes direkte til LUTH. PUB. HOUSE, Decorah, Iowa.

Alt vedkommende reaktioner af bladet sendes til Rev. E. Wulfsberg, Decorah, Iowa.

Bibehistoriske spørgsmaal.

(Over det nye testament.)

Svar paa disse spørgsmaal vil børnene finde ved at læse sin bibelhistorie (Bog). Om stebernes beliggenhed, se tortet bag i bogen. Det tal, som staar foran spørgsmaaleene, svarer til det stykke i bibelhistorien, hvorover der tætekjeres.

69 b.

Hvorledes gif det den forlorne søn, da nøden var bleven saa stor, at han ikke længer fik noget at spise? Hvad bragte ham til den beslutning at staa op og gaa til sin fader? Hvad vilde han sige til faderen? Saa han nu, hvor urigtig han havde handlet? Hvad syntes han, at han havde fortjent? Hvad gav ham da mod til at nærme sig faderen?

Hvad maa et menneske, som er kommen i rigtig stor forstrækkelse og bedrøvelse over sin synd, gjøre for ikke at falde i fortvivelse? Hvad skal da give ham mod til at komme til Gud? Kan en synder vide, at Gud elsker ham? Hvorledes kan han vide det? Hvad kalder vi den del af Guds Ord, hvori han taler om sin kjærlighed til os? Svar: Evangelium. Hvad siger Gud i evangeliet, at han har gjort for at frelse os? Og hvad er det, Gud ved dette glade budskab vil virke i vort hjerte? Hviss Gud faar ubrette sin vilje hos os, hvorledes gaar det da med os? Svar: Da kommer vi hen til Gud. Vil Gud da tage imod os? Kan vi se det i vor lignelse? Hvad gjorde faderen, da han saa den forlorne søn? Hvor var sønnen, da faderen saa ham? Hvad viser det os, at faderen saa ham langt borte? Svar: At faderen havde længtet efter ham og derfor seet ud efter ham. Hvad gjorde sønnen, da faderen kom til ham? Fik han sige alt, hvad han havde tænkt? Hvad fik han ikke sige? Hvad hindrede ham i at komme med denne bøn? Hvad skulde tjenerne bringe den forlorne søn? Og hvad sagde faderen man skulde gjøre i anledning af hans hjemkomst? Hvorfor skulde man være glad? Hvad mener faderen med, at hans søn havde været død, men var bleven levende? Svar: Han havde været død i synden (Ef. 2, 5), og død for faderen, som ikke vidste, hvor han var, men var nu kommen til live, saa at synden ikke mere herskede over ham, og faderen havde faaet ham igjen som sin søn.

Vil da Gud gjøre med os, som faderen gjorde

med den forlorne søn? Hvilken klædning er det, han vil isøre os? Svar: Kristi retfærdighed. Hvorledes kan vi blive isørte den? Svar: Ved troen paa Jesus Kristus. Hvad vil nu det sige, at vi ved troen bliver isørte Kristi retfærdighed? Svar: At Gud betragter os som retfærdige, idet han for Jesu skyld forlader os al vor synd. Naar Gud forlader os synden, er han saa mere vred paa os? Svar: Nei, han elsker os som sine kjære børn. Vil Gud gjerne betragte os som sine børn? Svar: Ja, det er hans største glæde.

Den døvstumme lille Lotte og hendes mor.

Lans og lille Lotte var søstende. Den første var rigtig en kjæk gut fuld af livsmod og altid glad og fornøjet. Og skulde nogen have grund til at være fornøjet, saa maatte det ogsaa være ham! Sund og frisk, og i et lykkeligt hjem, omgiben af snille, kjærlige forældre! Det vilde dog være skam, om han skulde gaa og være grætten og misfornøjet! Han havde en liden søster, som hed Lotte. Men stakkels pige! Bistnok var hun smuk — saa smuk, at folk af den grund maatte lægge merke til hende. Hvor ofte var det ikke hændt, at folk paa gaden havde stanset hende og spurgt den vakre lille pige, hvem hun var datter af, men til sin forundring fik de i saadanne tilfælde intet svar. Grunden var, at hun ikke kunde svare. Hun var nemlig døvstum. Aldrig havde hun hørt en tone eller lyden af en menneskelig stemme, og derfor havde hun heller ikke lært at tale.

Alligevel kunde man ikke kalde Lotte ulykkelig. Ogsaa hun havde sine glæder, og om ellers ikke mange kunde forstaa hende, saa kunde ialfald hendes mor det. Hun forstod sit barn. Smerte eller glæde, ja det mindste ønske kunde hun læse af barnets ansigt, af hendes kjære klare øine ligesaa godt, som om der stod skrevet med store bogstaver, hvad hun vilde. Og forat Lotte ikke

skulde tjede sig, maatte hun hjælpe til med husets arbejde, saaledes blandt andet strikke strømper for sin far og bror. Over eftermiddag tog hun sig en god spadsertur, og fiden legte moderen med hende, som om hun selv var en ung pige.

Især var det deilig om sommeren. Da plukkede hun blomster og bandt krans og glædede sig over solskinnet, over den blaa himmel og det blanke vand.

Saaledes hengik en del aar, uden at noget af særlig interesse indtraf i Lottes liv. Hans var bleven en stor, sterk gut paa tolv aar, og Lotte var ti aar gammel.

Atter var en sommer gaaet. Mor og barn havde taget mangen deilig spadsertur sammen og saa med bedrøvelse, hvorledes dagene stadig blev kortere, og vinden rystede bladene af træerne. I begyndelsen af november blev luften temmelig kold, og dag efter dag saa lille Lotte forgjæves efter en solstraale. Himmelen var altid graa, og regnet piskedes af vinden mod ruderne. Men især følte Lotte sig bedrøvet i denne tid ved at se, at hendes mor ikke længere var saa livlig som før. Bistnok arbejdede hun som tidligere i kjøkken og stue, men naar hun satte sig henne ved vinduet en stund for at hvile, var hun bleg og saa mat, at hun havde vanskeligt for at holde sig opreist. Alligevel klagede hun ikke; hun vilde ikke før tiden gjøre sin mand og sine børn urolige.

En dag, da hun sad i dybe tanker og saa ud i den graa, tykke luft, følte moderen sig pludselig omslynget af to bløde barnearme, og Lotte, som forlængst havde gjettet, at moderen var syg, skjulte sit grædende ansigt ved hendes bryst.

Da kunde heller ikke den stakkels kone længere holde sine følelser tilbage. Hun tog Lotte op paa sit fang, trykkede hende heftig til sit hjerte og udbrød hulkende: „Mit barn, mit stakkels barn! Hvad skal der blive af dig, hvis jeg dør?“

Den døvstumme pige kunde naturligvis

ikke høre selve ordene, men hun forstod deres betydning og græd derfor endnu mere bitterlig.

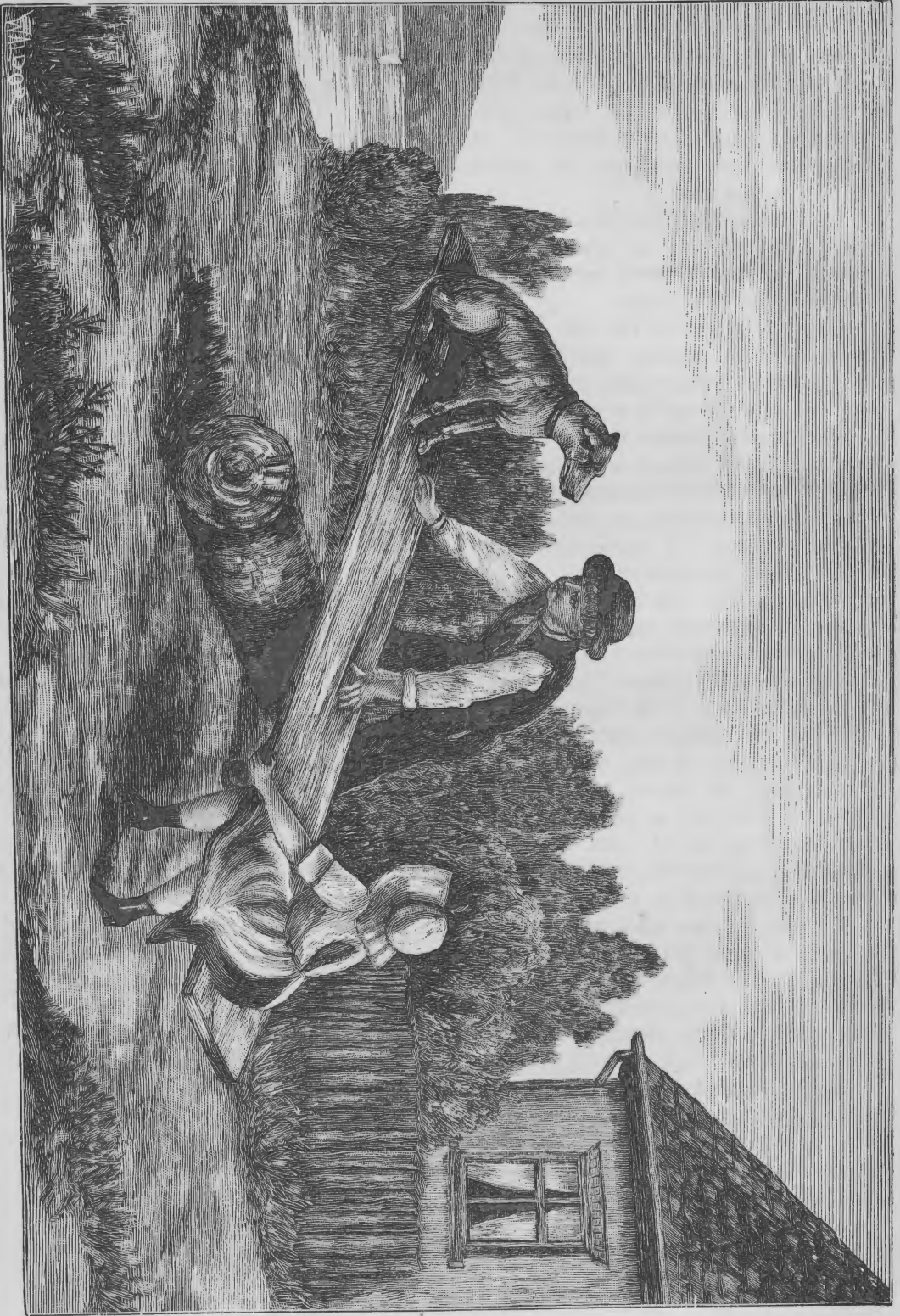
Moderen forsøgte forgjæves at trøste hende; men den lille vilde ikke tage mod nogen trøst. Tilfids knælede hun ned og bad høit og inderlig, at Jesus vilde antage sig hendes barn, og medens hun bad, klamrede datteren sig om hendes hals, som om hun aldrig vilde kunne slippe hende.

Faderen kom denne dag sent hjem. Efterat han havde forladt sit forretningskontor, var han nemlig gaaet indom sin søster for at hente Hans, som havde været i besøg hos hende. Hans var hendes gubbarn og den gamle dames særlige yndling. Hun syntes derimod ikke saa godt om at faa besøg af Lotte, da hun ikke vidste, hvad hun skulde finde paa for det døvstumme barn. Men med Hans kunde hun sidde og prate i det uendelige, og gutten kom gjerne til hende; thi han syntes ligesaa godt om alle hendes morsomme fortællinger som om de stegte æbler og andet godt, som han blev trakteret med hos sin tante.

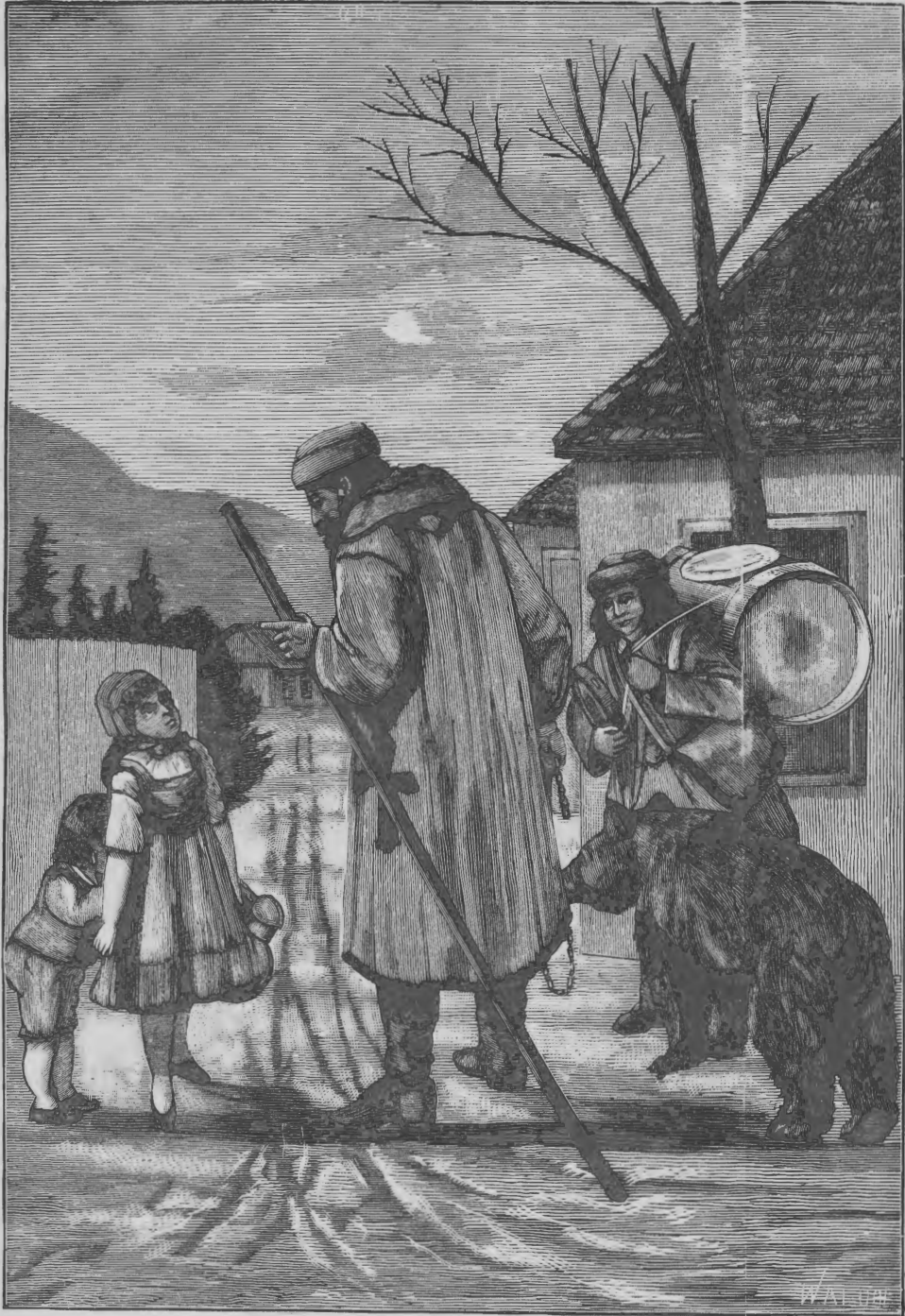
Da far og søn havde taget afsked med tanten og tilbagelagt den ikke ubetydelige vei hjem, traadte de uden at ane noget ind i stuen. De forstræktes straks ved moderens forandrede udseende. De fandt hende udmattet siddende i lænestolen med feberagtig brændende kinder og glinsende øine, medens Lotte knælede paa gulbet foran hende.

I løbet af natten tabte moderen bevidstheden, og lægen, som straks blev hentet, rystede betænkkelig paa hovedet. Han lod hende bistnok faa medicin at bruge, men feberen var saa voldsom, at alle hans bestræbelser for at bevirke bedring var forgjæves. Feberen tiltog for hver dag og time, og allerede efter en uges forløb var det forbi med hendes kræfter, og de to moderløse smaa stod trøstesløse ved den kjære afdødes kiste.

Lotte var under moderens sygdom næsten ikke fra hendes side, og tanten, som var kom-

"Sib tollig, Karo!"

En bjørnetrækker med sin bjørn.

men til dem for at overtage sin svigerindes pleie og bestyrelsen af husholdningen, kunde næsten ikke formaa barnet til at tage den tilstrækkelige næring til sig. Og da man bar moderen ud til kirkegaarden, græd den stakkels pige, som om hendes hjerte skulde brikke.

Hun sølte tilfulde, hvad hun havde tabt. Ingen paa jorden havde elsket hende saaledes som den kjære bortbandrede, ingen paa jorden havde forstaaet hende saaledes som hun. Og nu var hun borte — borte for altid fra det kjære hjem. Atter og atter maatte hun tænke derpaa. Nei, hvor hun elskede sin mor! Det havde hun altid følt, men dog aldrig som nu, da hun havde mistet hende. Og derfor maatte hun græde og atter græde; men derfor maatte hun ogsaa opsende suk efter suk til ham deroppe, som hører den forladtes bønner, og som bedre end nogen anden kan trøste den, som er sorgfuld og bedrøvet.

Her vil vi denne gang stanse. Siden skal vi kanske fortælle mere om den lille Lotte. Bort ønske er, at vor lille fortælling idag kunde bringe vore smaa læsere til at tænke over, hvilken gave Gud har givet dem i en kjærlig mor. Hun fortjener deres kjærlighed, hun fortjener ogsaa, at de til enhver tid skal lade hende føle, hvor glade de er i hende.

Den unge Samuel hos Eli.

(Med billede.)

Det var en sørgelig tid for Israels folk, dengang Samuel blev født; Herrens udvalgte folk var nedfunket dybt i synd og ugudelighed; men som det saa ofte har været tilfældet i Guds riges historie, saa var det ogsaa i denne tid; midt i al ugudeligheden fandtes enkelte fromme sjæle, som holdt sig udenfor den almindelige fordærvelse og søgte at leve efter Herrens vilje.

En saadan from sjæl var H a n n a. Hen-

des inderlige ønske var at faa børn, men dette havde Gud hidtil negtet hende. Hun bliver imidlertid ved at bønnsalbe ham om at opfylde hendes ønske og lover, at hvis hun faar en søn, skal denne i særlig grad være Herren helliget.

Hun skulde ikke blive ved at raabe for-gjæves. Hun, som saa længe havde været barnløs, kunde trykke til sit bryst en valler liden gut, som hun gav navnet S a m u e l. Hun betragtede ham som en gave fra Herren, og derfor var det, hun gav ham dette navn; thi Samuel betyder: „bønshørt af Gud“. Hendes tak til Herren, som havde hørt hende, fandt udtryk i herlige lovsange. De troende har til alle tider glædet sig i særlig grad ved at læse den sang af hende til Herrens pris og lov, som staar optegnet i 1ste Samuels bogs andet kapitel.

Men Hanna havde heller ikke glemt det løfte, som hun havde givet Gud forud for guttens fødsel; hendes gudsfrøgt var ikke blot ord; hun vilde betale Herren sine løfter. Gutten var ikke bleven gammel, før hun bringer ham op til hpperstepresten Eli, forat han skulde tjene ved templet. Her gif han klædt i en livsjortel af hvidt linnet, som hans mor havde gjort til ham. Hanna savnede sikkerlig ofte sin kjære søn; men Herren skjænkede hende tre andre sønner og to døtre, saa der ikke blev øde og tomt i hendes hjem, og naar hun saa hvert aar sammen med sin mand drog op til Silo, kunde hun saa hilse paa sin søn. Og hvad hun da fik høre om ham var vel stikket til at gjøre hende glad. Guds ord siger nemlig, at „han tiltog i alder og velbehag hos Herren og hos mennesker“. Og store ting havde ogsaa Gud bestemt denne unge gut til. Han skulde blive Israels dommer, han skulde blive et Herrens redskab til at plante sand gudsfrøgt blandt mange af Guds pagtesfolk, og han skulde blive den, hvem Herren valgte til at salbe Israels første konger, Saul og David.

Virksomheden af stemmeprøve.

Pastor Spurgeon skulde engang tale i Kryсталpaladset i London, og der maatte i den anledning foretages en afdeling af lokalet, hvortil nogle arbejdere var komne tilskede. Spurgeon var selv nærværende for at give ordre i henseende til det sted, som skulde afdeles, forat hans stemme skulde høres overalt. Han forsøgte sin stemme paa forskjellige kanter, idet han høit udtalte de ord: „Se det Guds lam, som bærer verdens synd!“ Efter nogle aars forløb hændte det en dag, at der kom bud til pastor Spurgeon med anmodning om at besøge en døende mand, som ønskede at tale med ham. Spurgeon var selv syg og kunde ikke komme; men han sendte sin bror i sit sted, og den syge mand sagde: „Fortæl hr. Spurgeon, at jeg for 20 aar siden en dag arbejdede i kryсталpaladset, hvor der skulde foretages nogle forandringer i lokalet i anledning af en prædiken, hr. Spurgeon skulde holde. Han kom til paladset for at se afdelingerne opførte, og udraabte forskjellige gange de ord: „Se det Guds lam!“ Denne tekst, der lød paa en saa forunderlig maade, var den pil, Gud brugte til at gjenemtrænge mit hjerte og bringe mig til at se min Frelser.“

Den lille russiske gut.

En liden fyr paa 7 aar og hans 3 aar gamle søster stod ganske alene i verden, da forældrene døde. Deres hytte laa lige udenfor den store by St. Petersburg, men de havde slet ingen venner. Gutten var nær ved at fortvile, da de omtrent var om at sulte ihjel. Til sidst skrev han disse ord paa en lap papir: „Kjære Gud, vil du ikke sende mig 5 skilling, saa jeg kan kjøbe et franskbrød til min lille søster.“ Saa skyndte han sig afsted til kirken og forsøgte at stifte det ned i en kirkebøsse, der havde paa skriften:

„Til de fattige.“ En prest saa ham, tog papiret og læste det og spurgte gutten, hvem han var. Da han hørte hans sørgelige historie, tog han de to smaa med hjem til sig, klædte dem ordentlig paa og gav dem mad.

Derpaa holdt han en bevæget tale i kirken og fortalte børnenes historie, lod en tallerken gaa omkring i kirken og fik indsamlet saa mange penge ved den medlidenhed, han havde vakt, at den samlede sum naaede op til 50 dollars. Paa denne maade belønnede gud den tillidsfulde tro hos gutten, der i sin sorg havde tænkt mere paa sin lille søster end paa sig selv.

Skænket i kjærlighed.

En liden pige, syv aar gammel, døde for et aar siden i Philadelphia. Da doktoren fortalte hende, at hun ikke kunde leve, bad hun moderen om at sende bud til presten for den kirke, de tilhørte, og da han kom, gav hun ham sin sparebøsse.

„Mabne den“, sagde hun.

Der var fire dollars og fem cents i den.

„Tag dem“, sagde barnet, „og byg en kirke for de fattige. Fattige folk, forstaar De, som sidder paa de bagerste bænke i vor kirke. De skal ikke betale noget, alle sæder skal være frie.“

Presten tog pengene. „Mit barn“, sagde han høitidelig, „det skal ske med Guds hjælp.“

Efter hendes død stillede han den lille sparebøsse med dens indhold paa prædikestolen foran sig og fortalte hendes historie. Taarer perlede i ethvert øie. Den ene rige mand efter den anden kom frem til presten med sine gaver. Børn kom, kvinder ogsaa, og de fattige med deres skjerv.

For et par uger siden stod kirken færdig for de fattige og blev indviet til den Guds tjeneste, som ikke vil, at enkens skjerv eller det lille barns gave skal komme tomt tilbage.

I gjennem det lille barns ønske virkede Gud.

(Barnev.)

Det sovende barn.

En tytt prest*) fortæller følgende: „Paa sit verksted sad skræddermesteren i den lille landsby, i hvilken jeg har samlet mine første erfaringer som sjælesørger. Han var glad og fornøiet; det viste den sang, som han efter en dengang meget bekendt melodi sad og nynnebe halvøit, medens naalen i hans haand for raastt henover det arbejde, som han holdt paa med. Han havde en særlig grund til at være fornøiet. For nogle uger siden havde hans kone født ham en liden gut, deres første barn, som naturligtvis var de unge forældres stolthed og glæde. Den lille gut, som hidtil havde været sundheden selv, laa netop og sov i sin vugge ikke langt fra ovnen, medens moderen var ude for at stille med maden.

Fra tid til anden kastede den lykkelige fader et blik hen paa sit lille kjære barn, uden dog derfor at stanse sin fornøiede sang eller flittige arbejde.

*] Pastor F. Splittgerber. Aus dem innerem Leben. Leipzig 1880.

Men hvad var aarsagen til, at sangen pludselig forstummede, og naalen forblev ubevægelig i skrædderens haand, medens en mørk skygge traaf sig over hans ansigt?

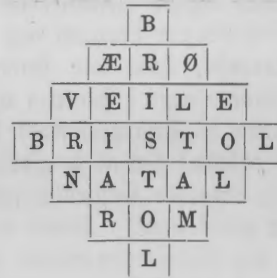
Var der udenfra kommet nogen forstyrrelse i hans huslige lykke, eller var den lille vaagnet og havde derved bragt ham til at afbryde sit arbejde og sin sang?

Nei, slet ikke.

Men uden nogensomhelst ydre foranledning var midt i hans glæde en uforklarlig sjæleangst kommet over ham, og han følte sig greben af en bestemt følelse af, at en stor livsfare truede barnet, som laa der i vuggen. Ja, han hørte endog tydelig en stemme i sit indre, som tort og bestemt tilraabte ham: „Skynd dig hen og tag barnet ud af vuggen!“

(Slutn.)

Opløsning paa diamantgaaden i nr. 31.

Billedgaade.

 1 **SUD** **Lst** **N^L** **G** 1 **L^L** 1 **ID**
F A   **G A F**
FR **LE** **NE.**